

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. гр. Добрич, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатя Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галатя Ханджиева Милева Въззивно
гражданско дело № 20223200500800 по описа за 2022 година

и, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК и е образувано по жалба на Д. К. Д. от гр.Б., чрез упълномощения адвокат, срещу решение №53/04.05.2022г. по гр.д.№382/2021г. на Каварненския районен съд, с което е отхвърлен предявеният от въззивника срещу Г. Т. Т., Т. Г. С., С. Г. С. и Община - Б. иск по чл.54 ал.2 от ЗКИР да бъде признато за установено по отношение на ищеца и ответниците, че е налице грешка при изготвянето и към момента на одобряването на кадастралната карта на гр.Б. в частта, касаеща границата между поземлени имоти с идентификатори № 02508.71.81 и 02508.71.59, като имотната граница между тези поземлени имоти е нанесена погрешно, а действителната граница между двата поземлени имота е правата линия от точка „1“ до точка „3“, оцветена в черно върху комбинираната скица от експертизата на вещото лице - приложение №1.1 на л.110 от гр.д.№288/2018г. по описа на Районен съд - гр.Б..

В жалбата са изложени подробни съображения срещу приетото в решението на районния съд, че нанесената в кадастралната карта граница между посочените два поземлени имота отразява вярно вещните права, които всяка от двете насрещни страни по делото притежава върху съответния

поземлен имот. Изводът бил формиран въз основа на гласни доказателства, допуснати по искане на ответниците – физически лица при положение, в което възможността за тези ответници за доказателствени искания е била вече преклудирана. Освен, че бил формиран при нарушение на процесуалните правила, изводът на първоинстанционния съд, че ответниците придобили спорната площ по давност, противоречал и на материалния закон. Не съществувала правна възможност ответниците - физически лица по давност да придобият правото на строеж върху реална част от поземления имот на ищеца и така тази реална част да бъде присъединена към съседния имот, върху който тези ответници имат отстъпено право на строеж, но който е собственост на другия ответник – общината. Първоинстанционният съд не съобразил това, както не съобразил и, че въведеното в законоустановения срок от ответниците – физически лица възражение за придобиване по давност на правото на строеж не е възражение за придобиване по давност на правото на собственост върху реална част от имота на ищеца, каквото възражение и нямало надлежно въведено в предмета на спора. Вярната граница между двата поземлени имота била тази по регулационния план от 1957г., респ. кадастралния план от 1979г., в права линия; нямало осъществени юридически факти, довели до промяна във вещните права на насрещните страни върху съответния поземлен имот и кадастралната карта, отразяваща по друг начин границата между двата имота, била одобрена при грешка. Обратно приетото от първоинстанционния съд било неправилно, поради което въззивникът настоява обжалваното решение да бъде отменено и да се постанови друго, с което предявеният от него иск да бъде удовлетворен.

Жалбата е редовна, подадена е в срок и е допустима.

В писмен отговор и в съдебно заседание въззиваемите Г. Т. Т., Т. Г. С., С. Г. С., чрез адвоката си, оспорват жалбата като неоснователна и искат решението на районния съд да бъде потвърдено.

Въззиваемата Община – Б. не е изразила становище по жалбата.

След като обсъди съображенията на страните и събраните по делото доказателства намира, въззивният съд намира за установено следното:

Предявените от Д. К. Д. искове са за установяване на това, че ищецът притежава правото на собственост върху дворно място, съставляващо част от неговия поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 по кадастралната карта

на гр.Б., която реална площ е грешно заснета в кадастралната карта като част от съседния поземлен имот с идентификатор 02508.71.59. С първоначалната искова молба претенциите са насочени срещу Г. Т. Т., Т. Г. С. и С.на Г. С., като притежаващи вещното право на строеж върху поземлен имот с идентификатор 02508.71.59, а с допълнителна молба като ответник е конституиран и собственикът на поземления имот, Община – Б..

В първоначалната искова молба е посочено, че по силата на договор за дарение, сключен с нотариален акт №33 от 14.04.2003г. на нотариус с рег. №№***, ищецът притежава правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 в гр.Б.. Съседният поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 е собственост на Община-Б., а другите трима ответници притежават вещно право на строеж върху него. Заснетата в кадастралната карта граница между двата имота не съответствала на притежаваните от двете насрещни страни вещни права върху имотите.

В регулационния план на гр.Б. от 1957г. границата между двата имота била права линия, регулацията била приложена, тази регулационна граница станала имотна, както и била заснета в следващия план от 1979г. После, в одобрената през 2004г. кадастрална карта границата между имотите на страните била нанесена по друг начин, като в участъка към улицата навлиза в имота на ищеца, а в участъка към дъното на дворовете навлиза в южния имот на ответниците.

Този начин на заснемане съответствал на действителното фактическо положение. В участъка към улицата първо в имота на ищеца бил изграден гараж, не на границата, а навътре от нея. После, като се ползвала стената на този гараж, в имота на ответниците също бил изграден такъв. Нанесената в кадастралната карта граница в този участък била съответна не на имотната граница, а на фактическото положение на гаражите, с навлизане в имота на ищеца. В участъка към дъното на двора двете насрещни страни поставили лека ограда. Тя също била не на имотната граница, а с отклонение в имота на ответниците, но в кадастралната карта границата между двата имота била нанесена спрямо оградата.

Фактическото положение не съответствало на действителните права на двете насрещни страни, както са установени с приложената регулация от 1957г., отразени в плана от 1979г. и не са променени.

Въз основа на така изложените обстоятелства първоначално формулираното от ищеца искане е било съдът да признае за установено, че към момента на одобряване на кадастралната карта границата между двата поземлени имота е заснета грешно и вярната кадастрална граница е права линия между две точки, посочени чрез препращане към експертиза на вещо лице по друго дело. Сочено е още и, че се иска установяване на вярната граница между двата имота.

Тези искания са несъответни на изложените в исковата молба обстоятелства. Касае се за обстоятелства за кадастрално заснети и урегулирани имоти, които изключват наличието на спор за граници по чл.109а от ЗС и, които, при съобразяване и на ТР №8/2016/23.02.2016г. по т.д. №8/2014г. на ОСГК на ВКС, разкриват съществуването на вещен спор по чл.54 ал.2 от ЗКИР за терен, считан от ищеца за негова собственост, като съставляващ реална част от неговия поземлен имот, който спор е породен от това, че съответната реална част от принадлежащия на ищеца поземлен имот е погрешно заснета в кадастралната карта като част от поземления имот, спрямо който ответниците има вещни права.

Несъответствието на формулираните искания с обстоятелствата, на които ищецът се позовава, правещо исковата молба нередовна, е отстранено. В изпълнение на дадените му от въззивния съд указания ищецът е уточнил, че иска да бъде установено правото му на собственост върху площта от около 4 кв.м., заключена от едната страна от границата между поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 и поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 по кадастралната карта на гр.Б., а от другата страна от правата линия от т.1 до т.3 на комбинираната скица – приложение №1 към допълнителното заключение на вещото лице по гр.д.№288/2018г. на БРС.

Ответниците Г. Т. Т., Т. Г. С. и С.на Г. С. са оспорили кадастралната граница по плана от 1979г. между имота, спрямо който те притежават вещни права и имота на насрещната страна да е резултат на прилагане на регулацията от 1957г. Възразили са, че правото на собственост на ищеца се разпростира в регулационните и кадастрални граници, които е имал имотът му, съобразно действалите към момента на придобиване подробен устройствен и кадастрален план. Възразили са и, че по давностно владение, упражнявано повече от десет години от преди одобряване през 2004г. на

кадастралната карта, са придобили правото на строеж върху поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 - в границите, както са нанесени в кадастралната карта.

Ответникът Община – Б. не е изразил становище по предявения иск.

Установено е по делото, че с договор за дарение, сключен с нотариален акт №33 т.2 рег.№1042 д.№201/14.04.2003г. на нотариус с рег.№*** и район на действие БРС, ищецът Д. К. Д. придобил недвижим имот в гр.Б., съставляващ дворно място с площ 479кв.м., имот №2760 в кв.19, ведно с построената в това дворно място едноетажна жилищна сграда. Видно от представената с исковата молба скица, дворното място, предмет на дарението от 2003г., в одобрената през 2004г. кадастрална карта е заснето като поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 с площ 577 кв.м.

Не е спорно и от представената скица се установява, че южният съседен поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 е собственост на Община – Б. и върху него ответниците Г. Т. Т., Т. Г. С. и С.на Г. С. притежават отстъпено право на строеж /по договор от 03.03.1965г. и наследство/.

По делото са изготвени първоначална и няколко допълнителни технически експертизи с приложения. Установява се, че през 1957г. е влязъл в сила първият регулационен план за територията на гр.Б., в която се намират двата процесни имота. Той е изготвен въз основа на кадастрален план, в който в кв.38 са заснети имот с пл.№316 и съседен общински имот /ГНС/. За имот с пл.№316 с дворищно регулационен план са отредени няколко парцела, като релевантен сега е парц.XV-316, кореспондиращ с настоящия поземлен имот с идентификатор 02508.71.81. Видно от приложената към заключението на вещото лице извадка от този регулационен план, парц.XV-316 е образуван с придаване на площ от съседния общински имот. За общинския имот е отреден парц.XIV-ГНС, кореспондиращ на настоящия поземлен имот с идентификатор 02508.71.59. Двата парц.XV-316 и парц.XIV-ГНС имат обща регулационна граница, която започва от улицата и е права линия в дълбочина, навътре в имотите. В приложение към допълнително заключение на вещото лице, изготвено в първоинстанционното производство, е представена преписка по издаване на заповед №120/07.03.2002г. за попълване на кадастрален план от 2000г., в която се съдържа нотариален акт №408 т.1 д. №406/1965г. на БРС. Той е издаден по писмени доказателства и удостоверява

правото на собственост на С.Д.К. върху 148 кв.м., общинско място, придадени по регулация към собствения му парц.XV-316 в кв.38, след заплащане от собственика на придаденото по регулация дворно място.

През 1979г. е одобрен нов регулационен план, по който двата имота попадат в кв.19. Този регулационен план е изготвен въз основа на кадастрален план, в който бившите по регулационния план от 1957г. парц.XV-316 и парц.XIV-ГНС са заснети съответно с пл.№304 и пл.№305, включени в един парцел, отреден за обществено жилищно строителство. Кадастралната граница между пл.№304 и пл.№305 в плана от 1979г. отново е права линия. Според заключенията на вещото лице в първоинстанционното производство кадастралната граница между пл.№304 и пл.№305 в плана от 1979г. съвпада с регулационната граница между парц.XV-316 и парц.XIV-ГНС по плана от 1957г. Но според допълнителното заключение, изготвено във въззивната инстанция, налице е малко разминаване в границите между имотите, както са по двата плана. В приложение №1 към това допълнително заключение дворищно -регулационната граница между двата парцела по плана от 1957г. е синята линия от т.5 до т.6, а кадастралната граница между двата планоснимачни номера по плана от 1979г. е черната линия от т.7 до т.8. Видно е, че спрямо регулационната от 1957г. кадастралната граница от 1979г. в участъка към улицата при т.7 и т.5 е малко по на юг /към имота на ответниците/, а в другия край при т.6 и т.8 е обратното – по на север /към имота на ищеца/, като разминаването е изключително минимално и се свежда до квадратни сантиметри.

В кадастрален план от 2000г. бившият имот с пл.№305 /на ответниците/ е заснет с пл.№2397 в кв.19; а бившият имот с пл.№304 /на ищеца/, заедно с друг имот, който е извън спора, са заснети като един с пл.№2398. Със заповед №120/07.03.2002г. по административен ред е отстранена грешка касателно пл. №2398, като вместо него в кадастралния план са нанесени имот пл.№2759 и имот пл.№2760 /на ищеца/. Това няма отношение към границата на имот пл. №2398, а после пл.№2760 на ищеца с имот пл.№2397 на ответниците. За разлика от предходните планове, в кадастралния план от 2000г. тази граница е нанесена като начупена линия и не е променяна.

По идентичен начин е заснета границата между поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 и поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 в

одобрената през 2004г. кадастрална карта на гр.Б. – не като права, а като начупена линия, в лилаво по т.1, т.2, т.3, т.4 на приложение №1 към допълнителното заключение на вещото лице, изготвено във въззивното производство. Съпоставено, както с регулационната граница между двата парцела по плана от 1957г., така и с кадастралната граница между двата планоснимачни номера по плана от 1979г., границата по кадастралната карта в участъка към улицата е изместена на север към имота на ищеца. С навлизане навътре в дълбочина на имотите изместването намалява до мястото, в което настоящата граница се пресича с регулационната граница по плана от 1957г. - т.11, а с кадастралната граница по плана от 1979г. – т.10. Така площ, която сега е заснета като част от поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 /ответниците/ преди е била в границите на имота на ищеца, а именно: съпоставено с регулационната граница по плана от 1957г. - 4 кв.м., в зелен щрих между т.1, 2, 3, 10, 11 и 5, а съпоставено с кадастралната граница по плана от 1979г. – 3.3 кв.м., в черен щрих между т.1, 2, 3, 10 и 7, както е видно детайлно на приложение №2 към допълнителното заключение пред въззивната инстанция. След пресечните точки на границите изместването продължава, но в обратна посока, на юг към имота на ответниците. Така площ, която сега е заснета като част от поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 /ищеца/ преди е била в границите на имота на ответниците, а именно: съпоставено с регулационната граница по плана от 1957г. - 0.9 кв.м., в син щрих между т.11, 4 и 6, а съпоставено с кадастралната граница по плана от 1979г. – 4.3 кв.м., в червен щрих между т.10, 8 и 4 на същото приложение. По делото са събрани гласни доказателства, от които се установява, че в миналото имотът на ищеца бил на неговия дядо С.. След имота, в южна посока било общинска поляна, торище. После общината започнала да раздава там парцели за строеж на къщи и така в съседния имот дошъл наследодателят на ответниците. Имотът на дядо С. имал към общинското място каменна ограда. През 70 – те години на миналия век зет му съборил оградата и построил гараж в имота, към улицата. Сега този гараж е съборен от ищеца /след влошаване отношенията със съседите/, но в миналото, използвайки неговата стена, гараж бил построен и в съседния имот от ответниците. Техният гараж си стои /без една стена/. Според показанията на ангажираните от ищеца свидетели, старата каменна ограда била в права линия от улицата към вътрешната част на имотите, а изкривяването се получило с

построяването на първия гараж малко навътре в имота на дядо С. и построяването на неговата стена на гаража от съседите. Според показанията на ангажираните от ответниците свидетели каменната ограда не била в права линия, а имала чупка, малко завивала към имота на дядо С. и гаражите били построени, като границата, стената между тях повтаряла линията на оградата.

Изложената фактическа обстановка налага извода, че предявените искове са основателни, а обратно приетото в обжалваното решение е неправилно.

Дворищно регулационната граница между парц.XV-316 и парц.X IV-ГНС в кв.38 по регулационния план на гр.Б. от 1957г. е онази, която определя пространствения обхват на вещните права на двете насрещни страни по делото. Влезият в сила дворищно регулационен план има отчуждително действие за общинското дворно място, придадено към парц.XV-316, което по силата на плана е преминало в собственост на собственика на имота, за който този парцел е отреден. След заплащане от негова страна на регулационните сметки за придаденото към парцела му общинско дворно място отчуждителното действие на дворищната регулация е стабилизирано, регулацията е приложена и регулационната граница между двата парцела следва да се счита за имотна при следващо кадастрално заснемане, респ. урегулиране, освен ако не се осъществят други обстоятелства, водещи до промяна в правата на собствениците спрямо дворните места.

В плана от 1979г., който не урегулира имотите в дворищно регулационни парцели, а ги включва в парцел за обществено строителство, горното е приблизително съобразено, като границата между пл.№304 и пл.№305 е нанесена почти, с минимални отклонения, по регулационната граница между двата парцела по предходния регулационен план.

По-съществени са отклоненията при нанасяне на границата между двата имота в следващия кадастрален план от 2000г. и в действащата от 2004г. кадастрална карта. Нанесената в кадастралната карта граница показва като част от поземлен имот с идентификатор 02508.71.59 на ответниците площ, която, като част от парц.XV-316 по регулационния план от 1957г., е била обект на правото на собственост на праводателя /на праводателите/ на ищеца и понастоящем принадлежи на ищеца, собственик на поземлен имот с идентификатор 02508.71.81.

Не следва друго от това, че ищецът е придобил имота си при действието

на кадастралния план от 2000г., в който границата със съседния му от юг имот пл.№2398 е била нанесена по същия начин в отклонение спрямо регулационната граница от 1957г. Както кадастралният план, така и кадастралната карта не са основание за придобиване и изгубване на вещни права, а само отразяват техния пространствен обхват. Несъответното на правото на собственост кадастрално заснемане на съответния терен не води до загубване от праводателите на ищеца и придобиване от Община – Б. на правото на собственост върху него, а ищецът е придобил от праводателите си правото на собственост върху имота в неговия пълен обем, независимо от грешното му кадастрално отразяване.

Не са налице и други обстоятелства, съставляващи правно основание за загубване от ищеца /или праводателите му/ на правото на собственост върху частта от парц.XV-316 по регулационния план от 1957г., сега заснета в кадастралната карта като част от имот с идентификатор 02508.71.59. В съответствие с чл.99 от ЗС едно право се загубва от притежателя му, ако друг го придобие - същото това право. Така, правото на собственост върху дворно място не се загубва, защото някой друг е придобил право на строеж върху същото дворно място. Само това е достатъчно, за да се изключи като неоснователно извършеното от ответниците – физически лица позоваване, че по давностно владение били придобили правото на строеж върху спорния терен, въведено за отблъскване на предявения срещу тях спор за собственост върху същото това дворно място. Отделен е въпросът, доколко изобщо е възможно да се придобие право на строеж върху терен, който нито притежава характеристиките на самостоятелно годен обект на вещни права, нито е присъединен към съседния имот, към който е погрешно заснет, чрез правно валидно действие, в частност позоваване на давностно владение от собственика на съседния имот. В тази връзка следва да се обърне внимание и на опита на ответниците – физически лица да обосноват, че въведеното от тях възражение се отнася до придобиване по давностно владение на правото на собственост върху спорния терен от другия ответник Община – Б., към чийто поземлен имот този терен е кадастрално заснет. Макар това да е въведено след срока за отговор на исковата молба, може да се отбележи, че, дори и при отчитане на притежаваното от ответниците ограничено вещно право на строеж, извършеното от тяхна страна позоваване на давностно владение като основание за придобиване правото на собственост от другия ответник, е

недопустимо. Могат да се отбележат още и разпоредбите на чл.59 от ЗТСУ /отм./, чиято първоначална редакция напълно забранява придобиването на реално определени части от дворишно регулационни парцели, после на чл.59 ал.2 от ЗТСУ /ред. ДВ бр.34/2000г., сега отм./ и на действащия чл.200 ал.2 от ЗУТ, които допускат реално определени части, неотговарящи на изискванията за площ и лице, да бъдат придобивани при определени условия, едно от които е имотите да не са урегулирани /при въведеното препращане съответно към чл.28 от ЗТСУ и чл.17 от ЗУТ/, което в случая не е налице.

От изложеното следва, че ищецът е придобил и продължава да притежава правото на собственост върху терена, включен в кадастралната основа на поземлен имот с идентификатор 02508.71.59, но който е част от парц.XV-316 по регулационния план от 1957г. и грешно не е включен в кадастралната основа на имота на ищеца с идентификатор 02508.71.81. Касае се за дворно място от 4 кв.м., от едната страна затворено от регулационната граница по плана от 1957г., а от другата страна от границата по кадастралната карта, в зелен щрих между т.1, 2, 3, 10, 11 и 5 на приложение №2 към допълнителното заключение на вещото лице във въззивната инстанция.

Ищецът, обаче, иска правото му на собственост да бъде установено за терена, който е включен в кадастралната основа на поземлен имот с идентификатор 02508.71.59, но преди е бил част от имот с пл.№304 по кадастралния и регулационен план от 1979г. - 3.3 кв.м., от едната страна затворено от кадастралната граница по плана от 1979г., а от другата страна от границата по кадастралната карта, в черен щрих между т.1, 2, 3, 10, и 7 на приложение №2 към допълнителното заключение на вещото лице във въззивната инстанция. Това следва от извършеното във въззивната инстанция уточнение на искането, препращащо към скица на вещото лице, показваща несъответствието в заснемането спрямо плана от 1979г., както и е изрично посочено в съдебно заседание. Така заявеното искане е по-малко от действителния обем на притежаваните от ищеца права. Това следва не само от числовото съпоставяне размера на площите, но и от цитираното приложение №2 е видно, че преценената спрямо плана от 1979г. площ от 3.3 кв.м. /т.1, 2, 3, 10, и 7/ съставлява част от по-голямата грешно заснета в кадастралната карта площ от 4 кв.м. / т.1, 2, 3, 10, 11 и 5/ спрямо плана от 1957г.

Ето защо и, като се има предвид, че съдът не може да присъди нещо

повече от поисканото, правата на ищеца следва да бъдат установени за терена от 3.3 кв.м., от едната страна затворен от кадастралната граница по плана от 1979г., а от другата страна от границата по кадастралната карта, в черен щрих между т.1, 2, 3, 10, и 7 на приложение №2 към допълнителното заключение на вещото лице. Искът е основателен и следва да бъде удовлетворен след отмяна на неправилното първоинстанционно решение изцяло, вкл. в частта за разноските, присъдени в полза на ответниците.

С оглед горния резултат по спора и на осн.чл.78 ал.1 от ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сторените от него разходи за водене на делото в двете инстанции, а именно: 75 лева - държавни такси за исковата молба и за въззивно обжалване и 770 лева – за възнаграждения за вещи лица. За адвокатска защита в първата инстанция ищецът е платил възнаграждение в размер на 600 лева, а във въззивната инстанция в размер на 900 лева. При съобразяване на фактическата и правна сложност на спора /за защита на вещно право върху недвижим имот/ и при отчитане на чл.7 ал.2 т.1 и ал.5 от НМРАВ, позоваването от страна на ответниците на прекомерност на адвокатските възнаграждения, платени от ищеца е неоснователно. Възнагражденията не подлежат на намаляване по чл.78 ал.5 от ГПК и следва да бъдат присъдени в пълния им размер от общо 1 500 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я решение №53/04.05.2022г. по гр.д.№382/2021г. на Каварненския районен съд, като вместо това

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Община – Б., Г. Т. Т. с ЕГН *****, от гр.Б., ул.“В.*, Т. Г. С. с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“В.* и С.на Г. С. с ЕГН ***** от гр.Д., ЖК“Х.Б.***, че Д. К. Д. с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“В.*, въз основа на договор за дарение, сключен с нотариален акт №33 т.2 рег.№1042 д.№201/14.04.2003г. на нотариус с рег. №*** и район на действие БРС, притежава правото на собственост върху дворно място с площ от 3.3 кв.м., съставляващо част от собствения му поземлен имот с идентификатор 02508.71.81 по кадастралната карта на гр.Б., което дворно място погрешно е заснето като съставляващо част от поземлен

имот с идентификатор 02508.71.59 по кадастралната карта на гр.Б., което дворно място е означено с черен щрих, затворено между т.1, т.2, т.3, т.10 и т.7 на скицата - приложение №2 към допълнителното заключение на вещото лице на л.82 от в.гр.д.№800/2022г. на ДОС, съставляваща неразделна част от настоящото решение.

ОСЪЖДА Община – Б., Г. Т. Т. с ЕГН *****, от гр.Б., ул.“В.*, Т. Г. С. с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“В.* и С.на Г. С. с ЕГН ***** от гр.Д., ЖК“Х.Б.***, да заплатят на Д. К. Д. с ЕГН ***** от гр.Б., ул.“В.*, разноси за водене на делото в двете инстанции, както следва: сумата 75 лева - държавни такси за исковата молба и за въззивно обжалване, сумата 770 лева – за възнаграждения за вещо лице и сумата 1 500 лева – адвокатски възнаграждения за първата и за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл.280 ал.1 и 2 от ГПК пред ВКС в месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____